

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ- ΚΥΠΕΛΟΥΧΟΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

EUROPA CONFERENCE LEAGUE 2024

«(MAY BE) ONCE IN A LIFETIME»

[(ΙΣΩΣ) ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΜΟΝΟ ΣΕ ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΖΩΗ]

Μέχρι να έρθει η Τετάρτη 29 Μαΐου 2024, ένας άνθρωπος ηλικίας 99 ετών - παρεμπιπτόντως, τόσα είναι και τα χρόνια από την ίδρυση του Ολυμπιακού!- και ένα νεογέννητο μωρό είχαν ένα κοινό χαρακτηριστικό: κανένας από τους δύο, δεν είχε δει, ποτέ, κάποιον ελληνικό, ποδοσφαιρικό σύλλογο να κατακτάει ευρωπαϊκό τρόπαιο. Και αυτό, γιατί, απλά, κάτι τέτοιο δεν είχε συμβεί ποτέ, μέχρι τότε. Γιατί, κάτι τέτοιο έμοιαζε, μόνο, μ' ένα όνειρο τρελό... Γιατί, τα ευρωπαϊκά τρόπαια, κατά κανόνα - με εντελώς σπάνιες εξαιρέσεις- τα μονοπωλούν ομάδες από «προηγμένες» ποδοσφαιρικά χώρες, όπως η Αγγλία, η Ισπανία, η Ιταλία, η Γερμανία και η Ολλανδία, οι οποίες, μάλιστα με την πάροδο των ετών, έχουν μεγαλώσει, τόσο πολύ, την απόστασή τους από όλες τις ελληνικές, ώστε μοιάζουν, κυριολεκτικά, άπιαστες...

Και ξαφνικά, όλα, όσα ξέραμε, άλλαξαν, γιατί εμφανίστηκε ο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ, η θρυλική ομάδα του Πειραιά! Πρόκειται, φυσικά, για την ομάδα με τους περισσότερους φιλάθλους σε όλη την ελληνική επικράτεια, η οποία λατρεύεται από εκατομμύρια φιλάθλους, ήδη, εδώ και τέσσερις γενιές, και έχει κατακτήσει 47 εγχώρια πρωταθλήματα, 28 κύπελα και 18 «νταμπλ» (δηλαδή πρωτάθλημα και κύπελο μέσα στην ίδια χρονιά). Η πορεία της αγαπημένης ομάδας του Πειραιά μας, προς το όνειρο μιας ευρωπαϊκής διάκρισης, ξεκίνησε, στην πρόσφατη διοργάνωση Europa Conference League (ECL), ως ταινία θρίλερ και τελικά, εξελίχθηκε σε ένα πανέμορφο παραμύθι!

Το ευρωπαϊκό ταξίδι του Ολυμπιακού άρχισε, στις αρχές Αυγούστου 2023, και στο τέλος της χρονιάς, μετά από πέντε νίκες, δύο ισοπαλίες και τρεις ήττες, βρέθηκε στους 24 του ECL. Κανείς, όμως, δεν μπορούσε, ακόμη, να φανταστεί τι θα επακολουθούσε! Στα μέσα Φλεβάρη 2024, ανέλαβε το τιμόνι της ομάδας ο Χοσέ Λουίς Μεντιλίμπαρ, ο 63χρονος Βάσκος προπονητής που, μόλις πέρυσι, είχε κατακτήσει το ευρωπαϊκό τρόπαιο με την ισπανική «ΣΕΒΙΛΛΗ». Αυτός ο σπουδαίος προπονητής κατάφερε να αναμορφώσει, πλήρως, την εικόνα της ομάδας του Ολυμπιακού και να πετύχει να προκριθεί στο top 16 της διοργάνωσης, με δύο νίκες επί της ουγγρικής «ΦΕΡΕΝΤΣΒΑΡΟΣ» (σπουδαίας ομάδας που ήρθε, πρώτη, στο Πρωτάθλημα Ουγγαρίας με 15 βαθμούς διαφορά από τη δεύτερη). Ύστερα, ακολούθησε η πρόκριση στους προημιτελικούς, κόντρα στην «ΜΑΚΑΜΠΙ ΤΕΛ ΑΒΙΒ» και η τεράστια ανατροπή της ήττας 1-4 μέσα στο γήπεδο «ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ» με το «θαύμα των θαυμάτων» του 1-6 υπέρ του ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ στη ρεβάνς.

Έπειτα, ήρθε το έπος της «Πόλης»... Γιατί, ήταν πολλοί αυτοί, που ακούγοντας το όνομα της πανίσχυρης και πάμπλουτης «ΦΕΝΕΡΜΠΑΧΤΣΕ» των πολλών αστέρων(Φρεντ, Τζέκο, Τάντιτς, Μπονούτσι), σκέφτηκαν ότι το ταξίδι κάπου, εκεί, θα τελείωνε. Μετά το 3-2 μέσα στο «ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ», στην Κωνσταντινούπολη έγινε κάτι, που θα το συζητάμε για χρόνια. Ο νεαρός, μόλις 21,5 ετών, τερματοφύλακας του ΘΡΥΛΟΥ Κωνσταντής Τζολάκης απέκρουσε, με θαυματικό- ηρωικό τρόπο, όχι ένα, ούτε δύο, αλλά ΤΡΙΑ ΠΕΝΑΛΤΥ σε πέντε, συνολικά, εκτελέσεις(!!!!), ενώ, στο τέλος του αγώνα, έκλαψε από χαρά στην αγκαλιά του πατέρα του και τον ευχαρίστησε για το φυλαχτό- σταυρό που του είχε δώσει και τον βοήθησε!

Όμως, τι άλλο θα μπορούσε κανείς να περιμένει, στη συνέχεια, όταν αντίπαλος στα ημιτελικά, ήταν η περίφημη «ΑΣΤΟΝ ΒΙΛΑ», του διάσημου προπονητή Ουνάι Έμερι, η τέταρτη σημαντικότερη ομάδα της Αγγλίας και το μεγαλύτερο φαβορί για την κατάκτηση του τίτλου; Και όμως! Και εκεί ο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ έκανε το θαύμα του! Τρία γκολ από τον Ελ Κααμπί, μέσα στο Μπέρμιγχαμ και σκορ 2-4 για τον ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ, που σημείωσε, έτσι, μια από τις μεγαλύτερες νίκες του ελληνικού ποδοσφαίρου στην Ευρώπη! Αλλά και στην ρεβάνς του «ΚΑΡΑΪΣΚΑΣΚΗΣ», ο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ κατάφερε να «καταπιεί» - όπως λένε στην ποδοσφαιρική διάλεκτο- τη φημισμένη «ΑΣΤΟΝ ΒΙΛΑ», μέσα σε μια μοναδική ατμόσφαιρα έκστασης και πανηγυρισμών, που όσοι βρέθηκαν εκεί, δεν θα ξεχάσουν ποτέ.

Το χρονικό, όμως, του τελικού υπήρξε βγαλμένο, κυριολεκτικά, από μυθιστόρημα, με πολλούς συμβολισμούς και συμπτώσεις, που προμήνυαν την τελική νίκη : α) για πρώτη φορά, ο τελικός της διοργάνωσης είχε αποφασιστεί να γίνει στην Αθήνα, β) το γήπεδο του αγώνα, θα ήταν η έδρα της ΑΕΚ, με το

όνομα «ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ», το οποίο δόθηκε για να τιμηθεί ο μεγαλόπρεπος ναός της Κωνσταντινούπολης, σύμβολο του ελληνισμού και της χριστιανοσύνης, γ). ο τελικός είχε ορισθεί, μήνες, πριν, να γίνει την 29 Μαΐου, δηλαδή την ίδια ημερομηνία που είχε πέσει και η Κωνσταντινούπολη, δ) είχαν περάσει 20, ακριβώς, χρόνια, αφότου η Εθνική ομάδα της Ελλάδας, είχε κατακτήσει το EURO, μέσα στα γήπεδα της Πορτογαλίας!!!

Την ημέρα της αναμέτρησης, από πολύ νωρίς, χιλιάδες κόσμου είχαν αρχίσει να συρρέουν στο γήπεδο, ενώ δεκάδες χιλιάδες είχαν συγκεντρωθεί στις πλατείες του Πειραιά και των γύρω δήμων. Η εξέλιξη του αγώνα ήταν συναρπαστική με τεράστιο άγχος για τους συμμετέχοντες και όσους τον παρακολούθησαν. Το αποτέλεσμα βρέθηκε, κυριολεκτικά, στην «κόψη του ξυραφιού», αφού δεν υπήρξε σκορ ούτε στο πρώτο, αλλά ούτε και στο δεύτερο ημίχρονο. Ήταν, όμως, τέτοια η πίστη όλων και η βεβαιότητά τους ότι το κύπελο ανήκε στους Έλληνες, ώστε, τελικά, έγινε το θαύμα! Ελάχιστα λεπτά, προτού ολοκληρωθεί και η παράταση του αγώνα, ο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ σκόραρε με το ΓΚΟΛ ΤΗΣ ΛΥΤΡΩΣΗΣ, που έστειλε ολόκληρο τον κόσμο του στα ουράνια και γέμισε τα μάτια όλων με δάκρυα χαράς και υπερηφάνειας! Λίγα λεπτά αργότερα, οι παίκτες του ΘΡΥΛΟΥ σήκωσαν το Ευρωπαϊκό κύπελο στον ουρανό της Αθήνας, γράφοντας την πιο ένδοξη σελίδα της ιστορίας του συλλόγου.

Την 29^η Μαΐου 2024, θα την θυμόμαστε πια και ως την ημέρα που στον Πειραιά δεν κοιμήθηκε κανείς, γιατί η ομάδα του ΘΡΥΛΟΥ, αμέσως μετά την λήξη του αγώνα, μετέφερε το βαρύτιμο κύπελο στην καρδιά της πόλης, στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά, για να το πανηγυρίσει μαζί με τις σχεδόν 100.000 φιλάθλους του, που παραληρούσαν μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες, τραγουδώντας «Περαία μου, Περαία μου με τον Σαρωνικό σου, που έχεις για καμάρι σου τον Ολυμπιακό σου!».

Τέτοιες τεράστιες, μοναδικές, ιστορικές επιτυχίες λένε ότι ξεπερνούν τα όρια του χρόνου... Αφιερώνονται στους παίχτες- θρύλους του παρελθόντος (τον Μπέμπη, τον Σιδέρη, τον Δεληκάρη, τον Θεοδωρίδη και τους άλλους, που μνημονεύουν οι παππούδες μας), στους φιλάθλους που έφυγαν νωρίς και άδικα(τα θύματα της Θύρας 7), στα εκατομμύρια των οπαδών του χτες, του σήμερα αλλά και στις μελλοντικές γενιές που θα ακολουθήσουν και θα συνεχίσουν να δοξάζουν τον «δαφνοστεφανωμένο έφηβο» τραγουδώντας, υπερήφανα το **«ΘΡΥΛΕ ΤΩΝ ΓΗΠΕΔΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΕ, ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΕ**

ΜΕΓΑΛΕ

ΚΑΙ

ΤΡΑΝΕ!!»

Λάζαρος Νέστορας Β' 3